

dnia 04-05-2022

Kalisz, dnia 29 kwietnia 2022 r.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kaliszu
ul. Częstochowska 12
62-800 Kalisz

SKO – 4213/70/22

OBWIESZCZENIE

Na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 753) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kaliszu,

zawiadamia,

że w dniu 29 kwietnia 2022 r. po rozpatrzeniu odwołania od decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Pleszew GP.6733.28.2021 z dnia 04.01.2022 r. w przedmiocie odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji obejmującej budowę stacji bazowej telefonii komórkowej nr PLE3135 sieci Play wraz z infrastrukturą towarzyszącą na wniosek P4 sp. z o.o., dla terenu oznaczonego w ewidencji jako część działki nr 173, obręb Kowalew, gmina Pleszew została wydana przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kaliszu decyzja znak SKO – 4213/70/22 o treści **uchylić zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania organowi I instancji**

Z treścią decyzji oraz dokumentacją sprawy można się zapoznać w Samorządowym Kolegium Odwoławczym Kaliszu, ul. Częstochowska 12, 62-800 Kalisz.

Od niniejszej decyzji skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw (art. 64a p.p.s.a).

Sprzeciw od decyzji powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylenia oraz oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję (art. 64b § 2 p.p.s.a).

Sprzeciw od decyzji wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia skarżącemu decyzji (art. 64 c § 1 p.p.s.a.).

Sprzeciw od decyzji wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kaliszu, ul. Częstochowska 12, 62-800 Kalisz.

Od sprzeciwu od decyzji pobierany jest wpis sądowy w wysokości 100 zł płatny na rzecz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu. Przy uiszczaniu wpisu - zarówno gotówką do kasy jak i na rachunek bankowy tego sądu - należy wskazać tytuł wpłaty, rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany, oraz sygnaturę akt sądowych.

Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 243 p.p.s.a.).

Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244 § 1 p.p.s.a.). Ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego w ramach prawa pomocy jest równoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa. (art. 244 § 2 p.p.s.a.). Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 2 p.p.s.a.)

Informację umieszcza się na okres 14 dni.

(Krzysztof Sobociński)

(Justyna Sieradzka)

(Iwona Chojnacka)

Informację umieszcza się:

1. BIP SKO Kalisz
2. tablica ogłoszeń SKO,
3. Burmistrz Miasta i Gminy Pleszew
(tablica ogłoszeń urzędu, BIP urzędu, sołtys wsi Kowalew)
4. a/a

Samorządowe Kolegium Odwoławcze
w Kaliszu
ul. Częstochowska 12
62-800 Kalisz
tel: 62 75 76 361

SKO – 4213/70/22

Urząd Miasta i Gminy Pleszew
ul. Rynek, 63-300 Pleszew
WPŁYNĘŁO

Kalisz, dnia 29 kwietnia 2022 roku

Za dowodem doręczenia

dnia 04-05-2022

Ldż.

DECYZJA

Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kaliszu

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w składzie:

Przewodniczący: Krzysztof Sobociński

Członkowie: Iwona Chojnacka

Justyna Sieradzka- spr.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 kwietnia 2022 r. odwołania **P4 sp. z o.o.** od decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Pleszew GP.6733.28.2021 z dnia 04.01.2022 r. w przedmiocie odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego – działając na podstawie art. 1, art. 17 ust. 1 i art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jednolity: Dz.U.2018.570 t.j), art. 17 pkt. 1, 127 § 2 oraz art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego (Dz.U.2021.735)

- o r z e k a -

uchylić zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania organowi I instancji

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 04 marca 2022 r. organ I instancji odmówił ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji obejmującej budowę stacji bazowej telefonii komórkowej nr PLE3135 sieci Play wraz z infrastrukturą towarzyszącą na wniosek P4 sp. z o.o., dla terenu oznaczonego w ewidencji jako część działki nr 173, obręb Kowalew, gmina Pleszew. Organ uznał, iż lokalizacja inwestycji stanowi naruszenie słusznego interesu obywateli zamieszkujących w bezpośrednim sąsiedztwie planowanej inwestycji. Planowana inwestycja w sposób znaczący i zdecydowany wpłynie na kształtujący się ład przestrzenny oraz obniży walor krajobrazowy przestrzeni. Nie został również jednoznacznie określony brak wpływu planowanej inwestycji na tereny dostępne dla ludności.

Od powyższej decyzji odwołanie, w ustawowym terminie złożył wnioskodawca P4 sp. z o.o. reprezentowany przez pełnomocnika. Odwołujący zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 56 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez odmowę ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, mimo iż zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Nadto odwołujący zarzucił naruszenie art. 6 i 8 kpa. Odwołujący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i ustalenie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kaliszu, po rozpoznaniu odwołania zważyło, co następuje:

Przedmiotem sprawy jest decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego - sieci gazowej średniego ciśnienia, wydana w oparciu o przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 741, z późn. zm. - dalej jako „ustawa”, „ustawa planistyczna” lub „u.p.z.p”).

Zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z art. 4 tej ustawy ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji, przy czym lokalizację inwestycji celu publicznego ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego, zaś sposób zagospodarowania terenu i warunki zabudowy dla innych inwestycji ustala się w drodze decyzji o warunkach zabudowy (ust. 2).

Stosownie do treści art. 2 pkt 5 u.p.z.p. przez inwestycję celu publicznego rozumie się działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne), oraz metropolitalnym (obejmującym obszar metropolitalny) bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (u.g.n.).

Wśród celów wskazanych w art. 6 u.g.n. ustawodawca wymienił budowę i utrzymanie obiektów służących łączności publicznej (art. 6 pkt 1). Stacja bazowa telefonii komórkowej jest obiektem za pomocą którego są świadczone usługi telekomunikacyjne dostępne dla wszystkich zainteresowanych. Stwierdzić zatem należy, że omawiana inwestycja stanowi realizację celu publicznego odpowiadającą treści art. 2 pkt 5 u.p.z.p.

Ustalenie charakteru spornej inwestycji (mającej zapewnić łączność publiczną) powodowało konieczność rozważenia obowiązku uzyskania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, zwłaszcza że na obszarze zaplanowanej inwestycji nie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (art. 50 ust. 1 ustawy planistycznej).

Kolegium wskazuje, iż zgodnie z art. 56 ustawy planistycznej *„nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Przepis art. 1 ust. 2 nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego”*.

Zdaniem tutejszego Kolegium organ I instancji wydał zaskarżoną decyzję z naruszeniem przepisów prawa materialnego - art. 56 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie do stanu faktycznego, ustalonego w sprawie.

W nauce prawa administracyjnego podkreśla się, że decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego ma charakter rozstrzygnięcia związanego (zob. T. Bąkowski, Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, Zakamycze, 2004, komentarz do art. 56), co oznacza, że w wypadku zgodności inwestycji z przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz przepisami odrębnymi nie można odmówić ustalenia jej lokalizacji. Podobne stanowisko wyraził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia z dnia 13 czerwca 2006 r. (sygn. akt IV SA/Wa 441/06 – LEX nr 232973), w którym stwierdził, że "Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest decyzją uznaniową organu, lecz jej ustalenia są zależne od regulacji prawnych dotyczących projektowanego zamierzenia inwestycyjnego i obszaru, na którym takie zamierzenie ma być zlokalizowane. Decyzja ta stanowi zatem prawnie określoną formę oceny dopuszczalności lokalizacji inwestycji w danym miejscu, w świetle powszechnie obowiązującego prawa. Organ ustalający lokalizację projektowanej inwestycji, aby odmówić jej lokalizacji w sposób wnioskowany przez inwestora, musi wykazać niezgodność wnioskowanej lokalizacji z przepisami prawa".

Przyjęcie, że podstawą odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego może być niezgodność z normami niedookreślonymi - takimi jak powołane w zaskarżonej decyzji, jest sprzeczne z tak rozumianym charakterem decyzji, pozostawiając nadmierny luz decyzyjny organom administracji publicznej.

W orzecznictwie administracyjnym przyjmuje się, że przepisami odrębnymi w rozumieniu art. 56 ustawy są przede wszystkim przepisy, umiejscowione w innych (odrębnych) aktach prawnych niż sama ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Oczywiście przepisy tej ustawy mogą również stanowić podstawę wydania rozstrzygnięcia odmownego, jednakże podstawowym i niezbędnym warunkiem wówczas musi być szczegółowość normy prawnej. Oparcie decyzji negatywnej na klauzuli generalnej, jaką jest ład przestrzenny, jego kształtowanie i ochrona, czyniłoby z decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego orzeczenie o charakterze zbliżonym do uznaniowego. Ustawa ma oczywiście kształtować i chronić ład przestrzenny, jednakże środki do tego służące określone są precyzyjnie w przepisach o charakterze szczególnym, w tym regulujących ustalenie warunków zabudowy oraz lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Nadto w orzecznictwie przyjmuje się, iż (Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 18 października 2007 r. sygn. akt II SA/Lu 618/07 – LEX nr 394781 "Niedopuszczalne jest przyjęcie, że organ ma prawo oceny projektowanej inwestycji z normami ogólnymi np. chroniącymi ład przestrzenny (art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy) i ocena ta mogłaby stanowić podstawę do odmowy ustalenia warunków zabudowy." W wyroku tym Sąd podkreślił także, że "Organ, wydając decyzję odmowną, powinien swoje rozstrzygnięcie oprzeć na wyraźnej sprzeczności z przepisem nakładającym *expressis verbis* jakieś ograniczenie". Analogiczne stanowisko wyrażone zostało przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 16 stycznia 2009 r. w sprawie sygn. akt II SA/Kr 1117/08 (LEX nr 519778).

Nie ulega wątpliwości, że decyzja o ustaleniu lokalizacji celu publicznego stanowi substytut planu miejscowego i jest instytucją zbliżoną do decyzji, ustalającej warunki zabudowy. W tym jednak przypadku oprócz podobieństw, sprowadzających się do podobnej funkcji obu rodzajów rozstrzygnięć w toku procesu inwestycyjnego, istotniejsze są różnice w zakresie przesłanek wydania decyzji w obu tych trybach, a wynikające ze specyfiki zamierzeń inwestycyjnych. Trzeba podkreślić, że decyzja o warunkach zabudowy, oprócz ogólnego wymogu zgodności z przepisami odrębnymi (art. 61 ust. 1 pkt 5) musi spełniać szereg innych przesłanek, w tym warunek kontynuacji zabudowy (art. 61 ust. 1 pkt 1), w czym zresztą należy upatrywać rozwinięcia i uszczegółowienia zasady ochrony ładu przestrzennego. W odniesieniu do decyzji ustalającej lokalizację celu publicznego, ustawodawca wymogu takiego nie przewidział. Dlatego też uzasadnienie decyzji organu I instancji, iż odmowa decyzji spowodowana jest brakiem ładu przestrzennego po ewentualnym zrealizowaniu inwestycji, również nie może się ostać.

Nie może budzić wątpliwości, że odmowa wydania decyzji lokalizacyjnej wymaga powołania się na konkretny przepis prawa materialnego lub procesowego, zawierający przeszkodę w realizacji danej inwestycji celu publicznego, a nie tylko na jej ogólną sprzeczność z zasadami lub wartościami obowiązującymi przy planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Kolegium nie podziela również ustaleń organu I instancji co do oceny, iż „przedmiotowa inwestycja nosi ryzyko wystąpienia znaczącego oddziaływania na środowisko w zakresie oddziaływania na tereny dostępne dla ludności, w szczególności na tereny działki nr 170. Ponadto wątpliwość organu budzi brak równoważnej mocy promieniowania izotopowego rozpatrywanej jako sumaryczna moc promieniowania przez wszystkie anteny pracujące na tym samym kierunku.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko dalej jako „rozporządzenie” (Dz.U. z 2019 r. poz. 1839) wskazuje na szczegółowy katalog inwestycji mogących znacząco wpływać na środowisko. Zgodnie z § 2 w/w rozporządzenia ust. 1 do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się następujące rodzaje przedsięwzięć: 7) instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

- a) 2000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) 5000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) 10 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) 20 000 W

- przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu jest realizowana lub została zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna;

Z akt sprawy wynika, iż planowana inwestycja obejmuje 9 anten:

sektor 1) na azymucie 0 stopni (3 anteny). Antena nr 1 o mocy 1011 W, antena nr 2 o mocy 425 W, antena nr 3 o mocy 425 W. Łączna moc anten sektorowych na tym azymucie wynosi $1011 \text{ W} + 425 \text{ W} + 425 \text{ W} = 1861 \text{ W}$.

sektor 2) na azymucie 100 stopni (3 anteny). Antena nr 4 o mocy 1011 W, antena nr 5 o mocy 425 W, antena nr 6 o mocy 425 W. Łączna moc anten sektorowych na tym azymucie wynosi $1011 \text{ W} + 425 \text{ W} + 425 \text{ W} = 1861 \text{ W}$.

sektor 2) na azymucie 240 stopni (3 anteny). Antena nr 7 o mocy 1011 W, antena nr 8 o mocy 425 W, antena nr 9 o mocy 425 W. Łączna moc anten sektorowych na tym azymucie wynosi $1011 \text{ W} + 425 \text{ W} + 425 \text{ W} = 1861 \text{ W}$.

Wobec tego, iż pojedyncza moc anteny dla anten nr: 2, 3, 5, 6, 8, 9 wynosi 425 W, a dla anten nr: 1, 3, 6 - 1011 W, należało rozważyć czy w sprawie nie zachodzi przesłanka z § 2 ust. 1 pkt a), tj. czy miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.

Na marginesie Kolegium zauważa, iż nawet gdyby zsumować anteny na danym sektorze to łączna moc anten sektorowych na każdym azymucie ($A1+A2+A3$) wynosi $1011 \text{ W} + 425 \text{ W} + 425 \text{ W} = 1861 \text{ W}$. Wartość 1861 W mieści się także w dyspozycji § 2 ust. 1 pkt a), rozporządzenia tj. miejsca dostępne dla ludności mogą znajdować się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.

Natomiast do inwestycji mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko należą zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 8) i instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 7, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

- a) 15 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 5 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) 100 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 20 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) 500 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 40 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) 1000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- e) 2000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- f) 5000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m i nie mniejszej niż 150 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- g) 10 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 300 m i nie mniejszej niż 200 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny

- przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu jest realizowana lub została zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna;

Mając na uwadze opisane powyżej parametry anten należało również sprawdzić, czy nie zachodzi w niniejszej sprawie przesłanka z § 3 ust. 1 pkt 8 lit. b) czyli czy miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 20 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania anteny oraz § 3 ust. 1 pkt 8 lit. d) czyli czy miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania anteny.

Jak wynika z akt sprawy anteny mają być zawieszone na wysokości 58,5 m.n.p.m. Minimalny tilt (pochylenie anten) to 0 stopni. Maksymalny tilt anten nr 1, 3, 7 to 10 stopni, natomiast anten nr 2, 3, 4, 5, 8, 9 to 12 stopni.

Akta sprawy wskazują, iż azymut 0 stopni (anteny nr 1, 2, 3) obejmują działki nr 173 (zabudowana). Na azymucie 100 stopni (anteny nr 3, 4, 5) działka 172/5 (niezabudowana), 170/10 (niezabudowana), 170/11 (zabudowana), 170/12 (zabudowana), 170/14 (zabudowana), 170/13 (zabudowana). Na azymucie 240 stopni (anteny nr 6, 7, 8) działka nr 173 (zabudowana), 174/5 (zabudowana), 174/4 (niezabudowana).

Organ nie wyjaśnił jaka jest wysokość zabudowań pod głównymi osiami wiązki.

Wiązka na azymucie 0 stopni: znajdować się będzie na wysokości 58,5 metrów, uwzględniając 12 stopniowe pochylenie anteny na wysokości 52,8 m, uwzględniając 10 stopniowe pochylenie na wysokości 45,8 m.

Wiązka na azymucie 100 stopni: znajdować się będzie na wysokości 58,5 metrów, uwzględniając 12 stopniowe pochylenie anteny na wysokości 52,3 m, uwzględniając 10 stopniowe pochylenie na wysokości 44,2 m.

Wiązka na azymucie 240 stopni: znajdować się będzie na wysokości 58,5 metrów, uwzględniając 12 stopniowe pochylenie anteny na wysokości 51,9 m, uwzględniając 10 stopniowe pochylenie na wysokości 42,9 m.

Organ I instancji nie ustalił, wysokości budynków znajdujących się w głównych osiach wiązki, tym samym nie ustalił czy w niniejszej sprawie występują miejsca dostępne dla ludności. Organ nie ustalił, czy na wyżej podanych wysokościach wiązek występuje zabudowa. Zatem dokonana przez organ I instancji ocena stanu faktycznego, iż „inwestycja *nosi ryzyko wystąpienia znaczącego oddziaływania na środowisko w zakresie oddziaływania na tereny dostępne dla ludności, w szczególności tereny zagospodarowane na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego działki nr 170*” jest niepotwierdzona w zgromadzonym materiale dowodowym.

Należy zauważyć, iż zgodnie z art. 124 ust. 2 ustawy prawo ochrony środowiska przez *miejsca dostępne dla ludności rozumie się wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego, ustalone według istniejącego stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości.*

Zgodnie z art. 7 kpa jedną z podstawowych zasad prawa administracyjnego jest zasada prawdy obiektywnej. Wynika z niej obowiązek organu administracji publicznej wyczerpującego zbadania wszystkich okoliczności faktycznych dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego sprawy, co jest niezbędnym zastosowaniem normy prawa materialnego. Zgodnie zaś z art. 77 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej obowiązany jest w sposób wyczerpujący zebrać materiał dowodowy, a następnie go rozpatrzyć.

W kwestii podniesionej przez organ wątpliwości co do braku wykazania, iż oddziaływanie stacji nie przekroczy dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w miejscach dostępnych dla ludności, należy wskazać na poniższe. Po pierwsze, jak wskazano powyżej organ nie ustalił w sposób prawidłowy czy w sprawie występują miejsca dostępne dla ludności, po drugie pasmo wskazanych anten na każdym z sektorów wynosić ma łącznie do 10 300 MHz, (900+800+1800+2100+800+1800+2100). Jak wskazano powyżej do inwestycji mogących znacząco oddziaływać na środowisko należą instalacje radiokomunikacyjne,

radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz. Tak więc pasama w jakich mają oddziaływać anteny mieści się w dyspozycji w/w przepisu.

Wobec powyższego rację ma odwołujący, iż w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przepisów art. 56 ustawy i przepisów kpa. W sprawie naruszone zostały art. 7 kpa, 77 kpa, 80 kpa, 107 § 3 kpa oraz 56 u.p.z.p.. Konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma wpływ na jej rozstrzygnięcie. Organ musi bowiem ponownie przeanalizować kwestię tego czy inwestycja i w jaki sposób oddziałuje na sąsiednie nieruchomości, ustalić wysokość budynków w osiach głównych wiązek promieniowania anten (czy zaliczana jest do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko). Organ ustali miejsca dostępne dla ludności. Organ będzie miał na uwadze, iż naruszenie ładu przestrzennego nie jest wystarczającą przesłanką do odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego w niniejszej sprawie. Art. 2 pkt 4 ustawy o planowaniu przestrzennym nie stanowi przepisu na mocy którego można odmówić ustalenia lokalizacji celu publicznego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kaliszu postanowiło jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna

Od niniejszej decyzji skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw (art. 64a p.p.s.a).

Sprzeciw od decyzji powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylenia oraz oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję (art. 64b § 2 p.p.s.a).

Sprzeciw od decyzji wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia skarżącemu decyzji (art. 64 c § 1 p.p.s.a.).

Sprzeciw od decyzji wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kaliszu, ul. Częstochowska 12, 62-800 Kalisz.

Od sprzeciwu od decyzji pobierany jest wpis sądowy w wysokości 100 zł płatny na rzecz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu. Przy uiszczaniu wpisu - zarówno gotówką do kasy jak i na rachunek bankowy tego sądu - należy wskazać tytuł wpłaty, rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany, oraz sygnaturę akt sądowych.

Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 243 p.p.s.a.).

Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244 § 1 p.p.s.a.). Ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego w ramach prawa pomocy jest równoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa. (art. 244 § 2 p.p.s.a.). Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 2 p.p.s.a.)

(Krzysztof Sobociński)

(Iwona Chojnačka)

(Justyna Sieradzka)

Otrzymują:

1. Piotr Marczak pełnomocnik inwestora P4 sp. z o.o.
2. Danuta Jakubowska
3. Burmistrz Miasta i Gminy Pleszew
4. a/a